

Kázeň z ev. Služ. Božích v Bratislave (NK) 1. 4. 2024,
8.30/10.00 (VP),

2. sl. veľkonočná, ES: 601, 139, 141, 149, A 32 (VP 603),
ep.: Sk 10, 37 - 43

Lukáš 24, 13 - 35: „¹³ A hľa, v ten istý deň išli z nich dvaja do mestečka, vzdialeného od Jeruzalema na šesťdesiat honov, ktoré sa volalo Emauzy. ¹⁴ A zhovárali sa o všetkom, čo sa stalo. ¹⁵ Ako sa tak zhovárali a navzájom dotazovali, priblížil sa k nim aj sám Ježiš a šiel s nimi. ¹⁶ Ale ich oči boli zdržiavané, aby Ho nepoznali. ¹⁷ Povedal im: Čo je to, o čom sa idúcky zhovárate medzi sebou? A oni sa zastavili smutní. ¹⁸ Jeden z nich, menom Kleofáš, Mu odpovedal: Ty si zrejme jediný z tých, ktorí sú v Jeruzaleme, a nevieš, čo sa v ňom po tieto dni stalo. ¹⁹ Opýtal sa: A čo? Odpovedali Mu: Čo sa stalo s Ježišom Nazaretským, ktorý bol muž prorok, mocný v skutkoch a slovách pred Bohom a pred všetkým ľudom, ²⁰ ako Ho veľkňazi a naši poprední mužovia dali odsúdiť na smrť a ukrižovať. ²¹ A my sme dúfali, že On vykúpi Izrael, ale dnes je už tretí deň, ako sa to všetko stalo. ²² A naplnili nás úžasom aj niektoré ženy spomedzi našich, ktoré na svitaní boli pri hrobe, ²³ a keď nenašli Jeho telo, prišli a povedali, že sa im aj anjeli zjavili, ktorí hovoria, že žije. ²⁴ I niektorí z našich odišli ku hrobu a našli ho tak, ako aj ženy povedali, ale Jeho nevideli. ²⁵ On im povedal: Ó, nerozumní a leniví srdcom veriť všetko, čo hovorili proroci! ²⁶ Či to Kristus nemusel pretrpieť a (tak) vojsť do svojej slávy? ²⁷ Potom počnúc od Mojžiša a všetkých prorokov, vykladal im v Písmach všetko, čo bolo o Ňom. ²⁸ Vtom sa priblížili k mestečku, do ktorého šli, a On sa tváril, že ide ďalej. ²⁹ Ale zdržiavali Ho: Zostaň s nami, lebo sa zvečerieva a deň sa už nachýlil. Vošiel teda, aby zostal s nimi. ³⁰ A keď stoloval s nimi, vzal chlieb,

dobrorečil, lámal a podával im. ³¹ Tu sa im otvorili oči a poznali Ho. Ale On im zmizol. ³² I povedali si: Či nehorelo v nás srdce, keď nám hovoril cestou a vysvetľoval Písma? ³³ A vstali v tú hodinu, vrátili sa do Jeruzalema a našli zhromaždených jedenástich a tých, čo boli s nimi. ³⁴ Títo hovorili: Vskutku, vstal Pán a ukázal sa Šimonovi. ³⁵ Vyrozprávali aj oni, čo sa stalo na ceste, a ako Ho poznali podľa lámania chleba.“

Milí bratia a milé sestry!

Nijaké sviatky neobsahujú také radostné posolstvo ako Veľká noc. Dokonca ani Vianoce nie.

Pravdaže, nechceme stavať narodenie Ježiša proti Veľkej noci. Vianoce sú sľubným začiatkom, nádejným prísľubom. **Na veľkonočné sviatky však Pán Ježiš splnil svoju misiu. Dokonal svoje dielo: zvíťazil nad zlom - nad hriechom, diablom a smrťou. Preto sú veľkonočné sviatky v kresťanstve významom najväčšími a svojím posolstvom najradostnejšími.**

Kde- kto povie: Je to naozaj tak? Sú veľkonočné sviatky naozaj dňami radosti? Ved' svet je stále dejiskom **vojen**, vládnu v ňom aj **diktátori**, ktorí nivočia svoje obyvateľstvo, nevážia si ľudský život. Každé 4 sekundy zomrie na svete od hladu jeden človek

(<https://www.who.int/news-room/fact-sheets/detail/global-trends-in-mortality>) **Ďalší podľahnú ťažkým chorobám. Mohli by**

sme spomínať problém bezdomovectva, zmeny klímy, ktoré vyvolávajú vlny migrácie - utečenectva z chudobných krajín, ale aj vo vyspelých krajinách jestvujúce depresie a duševné choroby ovplyvňujúce život nielen jednotlivcov, ale i spoločnosti.

V skutočnosti sa zdá, že veľkonočnú radosť akosi nebadať a že Ježišovo zmŕtvychvstanie na biedach nášho sveta veľa nezmenilo.

Iste, bolo úžasným pre ženy, pre Petra a Jána, ktorí bežali k prázdnemu hrobu. Bolo úžasné pre prvé kresťanské spoločenstvo, ktoré videlo, ako sa Ježišova porážka zmenila na víťazstvo. **O 2000 rokov neskôr sa však zdá, že Ježišovo vzkriesenie nijako veľkolepo nezmenilo svet, ani naše životy. Tak, ako učeníci na ceste do mestečka Emauzy, aj my tápeme. Počúvame pekné slová, no často zažívame opak.**

Jeden prírodopisný film zobrazil malé korytnačky, ktoré sa vydobávajú zo škrupiny svojho vajíčka a následne utekajú smerom k moru. Podobne **nás Veľká noc, Ježišovo zmŕtvychvstanie vyvádza z našej**

uzavretosti. Vytvára otvor v škrupine našich starostí, sklamaní, stratených ilúzií, nesplnených snov. Veľká noc ohlasuje radosť - takú potrebnú v našom svete.

Ved', žiaľ, aj medzi nami, v cirkvi sa stáva, že dochádza ku karambolom vo vzťahoch, že manželia sa rozídu. Alebo že niekto sa **rozháda s blízkymi, odcudzí od rodiny, nestretáva sa s rodičmi, deťmi či vnúčatami. Iný sa cíti izolovaný či prišiel o prácu.** Ak sa takého situácie udejú, **namiesto toho, aby sme boli na ceste, sme v chaose. Pohybujeme sa bez svetla ako emauzskí učeníci.**

Verme však, že Pán Ježiš kráča s nami, ako kráčal s pútnikmi na ceste do Emauz. **Hoci nič necítíme, aj keď nevidíme žiadne riešenie a premáha nás smútok, hanba či vina, aj vtedy, keď nemáme síl ani slov modliť sa, kráča Pán Ježiš s nami. Nejde rýchlejšie ani pomalšie ako my. Kráča tak, aby bol po našom boku.**

Prečo to nevnímame? Pretože **podobne ako putujúci Emauz sa dívame len na svoje vlastné problémy.** Máme dojem, že možno bude Kristus s nami až v záverečnej

fáze - v riešení, rozuzlení našich starostí. Akoby už nemohol byť s nami na ceste životom. - Jasné, že môže! A aj kráča po našom boku.

Aj učeníkom smerujúcim do Emauz Ježiš otváral Sväté písma a vykladá všetko, čo v nich bolo o Ňom. A začal prekvapujúco, keď im povedal: „*Ó, nerozumní a leniví srdcom veriť všetko, čo hovorili proroci!*“ Týmito slovami otriasol pevnosťou, v ktorej sa uzavreli a ktorá ich odrezala od Jeho svetla.

Pán Ježiš oslovuje i nás - svojím príbehom, učením, obeťou za nás i svojím zmŕtvychvstaním. Kým sme uzavretí v našich osobných, pracovných a rodinných starostiach, kým myslíme iba na svoje problémy, kým sa pýtame, čo s nami bude, ak ich rýchlo nevyriešime, kým máme dojem, že Božie slovo nemá súvislosť s našou životnou situáciou, že Služby Božie, biblické čítania a modlitby nemajú súvislosť s tým, čo žijeme, **príbeh emauzských pútnikov ukazuje, že Ježiš už je s nami. Kráča po našom boku.**

„*Ó, nerozumní a leniví srdcom veriť všetko, čo hovorili proroci!* Veriť, že som žil pre vás. Ježišov príbeh je jadrom našej skutočnosti. Keď Ho berieme do úvahy - keď veríme, že

Ježiš kráča po našom boku, sme už v procese riešenia svojich problémov.

Iste, **Pán Ježiš nám neprináša čarovný prútik, ale sprevádza nás na ceste našich ťažkostí, dáva nám potrebnú silu, aby ste nimi prešli.**

Ani učeníci na ceste do Emauz hneď nerozumeli Písmu, ktoré im Ježiš vysvetľoval. **Niečo im však docvakne.** Keď sa Ježiš tváril, že odchádza, pútnici Mu hovoria: „**Zostaň s nami.**“ **Ty, ktorý nám dávaš perspektívu, keď sme videli len neúspech, zostaň s nami.**

Albert Schweitzer, ktorý zo záujmu a rodinnej tradície študoval teológiu na univerzite v Štrasburgu, v istom okamihu prežil Božie oslovenie. Cítil povolanie zasvätiť sa službe Bohu a ľudstvu. Ako? - O tom spočiatku nemal predstavu. Ani nevedel, či nájde spôsob, ako uskutočniť to, do čoho ho Boh volá. Po niekoľko rokov mohol Kristovi povedať len: „**Zostaň so mnou.**“

Pokračoval v mimoriadnej práci, keď založil nemocnicu v Afrike a spojil to, čo po ňom robili mnohí misionári: lekársku starostlivosť a duchovnú starostlivosť. Na sklonku života priznal, že **nikdy nepoznal**

väčšiu radosť, ako je radosť z dávania. Nezabúdajme však, že sa to začalo v neistote a neznalosti toto, čo príde, jednoduchou vetou: „Zostaň so mnou.“

Bratia a sestry, možno v tom, čo práve prežívame, nás nenapĺňa veľkonočná radosť. Ale **ak môžeme povedať: (Pane,) „Zostaň so mnou“, je tento sviatok aj náš.**

Ježiš prijal prosbu emauzských učeníkov. Zostáva s nimi. Stoluje s nimi, oni Ho zrazu spoznajú, ale Ježiš im zmizne. **Emauzskí pútnici by boli radi, keby Ježiš s nimi zostal dlhšie, ale cieľom nie je nechať si Pána iba pre seba.**

Z Jeho prítomnosti máme úžitok, aby mohla žiariť ďalej. Keď konečne získame pokoj, keď sa prestaneme umárať starosťami, cieľom nie je uzavrieť sa znovu do seba. Naopak, cieľom je šírenie radosti a lásky Pána Ježiša, ktorý prišiel pre celý svet – spasiť ho, osvietiť oči a zapáliť srdcia.

Už spomenutý Albert Schweitzer povedal:

„Skutočne šťastní ľudia sú len tí, ktorí hľadali a našli spôsob, ako môžu slúžiť.“ Áno, naozaj šťastní sú tí, ktorí po hľadaní cesty k službe iným túto cestu našli –

odhalili, ako to robiť a teraz majú radosť z dávania.

Krista si nemožno nechať pre seba. Práve tým, že Ho necháme zažiť, že Ho budeme prinášať do života ďalších ľudí, budeme nielen ústami, ale aj životom spievať: „Plesajme, kresťania, Kristus hrob zanecháva,

hriech a smrť porazil a živý z hrobu vstáva.

Keby Pán nebol vstal, je márna naša viera,

no vstal a kraľuje, Jeho je moc a sláva a sláva

a sláva, čo nikdy neprestáva“ (ES 601, 1). Amen.

*S použitím myšlienok D. Gnaejiho: **Martin Šefranko, evanjelický a. v. farár***